

This book is provided in digital form with the permission of the rightsholder as part of a Google project to make the world's books discoverable online.

The rightsholder has graciously given you the freedom to download all pages of this book. No additional commercial or other uses have been granted.

Please note that all copyrights remain reserved.

About Google Books

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Books helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Vámpírkisztória 2.

CATHRIN
SMITH

Vámpírhistoria 2.

Cathrin Smith

2015.

Minden jog fenntartva!

1.

Egyvalamit baromira megtanultam az élettől. Hogy a fájdalom, és az emlékek mindig elkísérnek, bárhová is mész, és nem szabadulsz tőlük. Soha.

Lora Jankins vagyok, vagyis, az új nevemen, Lizzy Hope, mivel új személyazonosságot kellett felvennem. És marha nyugodtan éltem egészen addig, amíg vámpírrá nem változtam. Onnan kezdődtek ugyanis a bonyodalmak.

Felbukkant Ő: William Blair, aki közölte velem, hogy vámpírrá fogok változni, és mit ad Isten! Tényleg az lettem. Elintéztem egy késes útonállót, kiszipolyoztam egy macskát, majd egy rendőr véreből szürcsöltem, aztán meg persze, hogy menekülnöm kellett...

William elvitt engem egy isten-háta-mögötti varázslatos kastélyba, ahol harminc másik vámpírral éltem együtt egy ideig. Ott biztonságban éreztem magam, és nem kellett attól sem tartanom, hogy embereket fogok gyilkolni, és totálisan rákapok az embervérre. A disznóvér, amit a többiek is fogyasztottak, tökéletesen megfelel erre a célra, és bár eleinte nagyon nehéz volt, ma már egyáltalán nem is kívánok mást.

Aztán a gonoszok fogságában éltem egy ideig, majd ismét visszakerültem a „jó vámpírok” közé.

De nem csak a metamorfózisom volt az egyetlen bonyodalom. Beleszerettem Williambe, ő pedig belém, és azt gondoltam, értelmet nyert végre, hogy ilyen a sorsom. De úgy látszik tévedtem, mert gyáva módon elhagytam őt.

Miután megkérte a kezem, búcsút intettem neki, mondván: inkább így veszítsem el, mint a háborúban, ami kétségtelenül a bibliai Apokalipszis, s amelyben a vámpírok azok ellen az „istenek” ellen harcolnak az emberek védelmében és oldalán, amelyek igazából rossz szándékú földönkívüli lények, és egykor a saját génjeik, és az emberek keresztezésével hoztak létre minket: *vámpírokat*.

Tehát mindazt, amivé lettem, ami történt velem, nekik köszönhetem. Hogy nem tudok normális emberi életet élni, hogy folyton költözködnöm kell, hogy meg kellett tanulnom uralkodni magamon mikor emberek közt járok, hogy nincs egy barátom se, hogy nem választhatok (emberi) párt magamnak, és hogy el kellett menekülnöm a hazámból, ahol születtem.

Nagyon kösz.

Úgy tíz éve kicsit jobban érzem magam: elvagyok a butikban, ahol lehúzhatok még egy pár évet, mielőtt feltűnne bárkinek is, hogy nem öregszem. De egyedül vagyok, mint a kisujjam, mert senkivel nem ápolhatok mélyebb kapcsolatot anélkül, hogy ne okoznék neki vagy magamnak fájdalmat vele. A párkapcsolatról meg már ne is beszéljünk. Igaz szerelem amúgy is csak egy lehet az életben, nem? És én a szívem mélyén tudom, hogy William volt az.

Eddig húsz évet tölthettünk volna el boldogan, ehelyett magányom nyomorában tengődöm pontosan ennyi ideje.

2.

Ugyanazzal a megszokott, unott mozdulattal zártam be az üzletet ezen az estén is, mint minden nap.

– Még négy–öt év, és innen is húzhatok – mormogtam, miközben elhúztam és lelakatoltam a rácsot odakinn.

Napok óta ködösek az utcák, és hamar sötétedik, mint általában télen, de szerencsére én kiválóan látok.

Sokszor elgondolkozok azon, vajon a vámpírok lehetnének–e az evolúció következő lépcsőfoka, ha nem lennének kihalásra ítélve?

Annyi biztos, hogy mindig az okosabb, ügyesebb, alkalmazkodó–képesebb faj marad fenn, nem pedig az erősebb és hatalmasabb, lásd a dinoszauruszokat. Az ember azt képzelné, ha nem tudná az igazságot, hogy elpusztíthatatlanok. Ám pont a méretük miatt, és a diónyi agyuknak köszönhetően ítéltettek kihalásra.

Eddig az ember volt az evolúció csúcsa, a „piramis teteje”. És azt gondolják, még ma is azok. Persze, ők vannak többségben, a vámpírok meg egyre kevesebben, de jelenleg nincs erősebb, gyorsabb, ügyesebb és okosabb teremtmény nálunk. E pedig azt jelenti, hogy *mi* állunk a tápláléklánc csúcsán, nem az ember. Kiváltképp, ha még a vérszívást is beleszámolom...

Ám, mint mondtam, kihalásra vagyunk ítélve. A halhatatlanság egy dolog. És az sem teljesen igaz. Az agy túl bonyolult szerv ahhoz, hogy vissza tudjon nőni, így a fej levágása nálunk –is– a biztos halált jelenti. Hiába a földönkívüli gén, sőt.

A mutáns gén miatt az agyunkon néhány „tekervénnyel” és „barázdával” több van, így aztán még nehezebb dolga lenne, ha regenerálódni akarna. Tehát: ha egy vámpírnak lenyisszantják a fejét, annak tutira vége van, és nem szükséges tovább darabolni, meg elégetni, mert attól halottabb ügyse lesz.

A másik. Karó a szívbe? Hülyeség. A szívünk az egyik legkönnyebben regenerálódó szervünk. Nekünk biztosan. Ha helyből kivágnák is visszano. Szóval, nem érdemes próbálkozni. (A keresztet, a fokhagymát, meg a többi hülyeséget már meg se említem.)

Ha már a halálnál és a sérüléseknél tartunk: volt párszor, hogy megsebesítettek. Úgy öt éve el akarták vinni a kasszát a boltból, közvetlen zárás előtt, szintén téli időszakban. (Olyankor amúgy is magasabb a bűnözések száma.)

Eléggé felhúzott, amikor megláttam a lyukat és a hatalmas vérfoltot az új blúzomon...

Darabokra téptem. A véreből nem ittam: tudtam, ha megteszem, megint gyilkossá válok. Bár azt a fickót nem kíméltem, mint utólag kiderült, nagy megválást okoztam vele a rendőrségnek. Akkor pár napja engedték ki a börtönből, miután húsz évet lehúzott odabenn, mert felrobbantott egy busznyi ártatlan embert. Csak az ügyvédjének, a lefizetett bíróságnak, és az azóta lefülelt korruprt zsaruknak köszönhette, hogy nem életfogytiglant kapott. Miután végeztem vele, a város szélén húzódó erdőbe vittem és otthagytam. Azt gondolták, valami vadállat ölte meg.

Mindehhez persze még hozzá kell tennem: azóta nagyobb önuralomra tettem szert, és megfogadtam, hogy többé nem nyírok ki senkit, még akkor sem, ha az életemre

tör. Hiszen tisztában kell lennem azzal, mi a különbség egy halandó ember és egy vámpír közt, nem igaz?

Nem büntethetek önkényesen, az végül is nem az én feladatomban.

Aztán ott volt a tavalyi eset. Akkor az utcán botlottam bele egy pszichopatóba. Nem volt nagy ügy: neki csak a jobb karján csináltam egy nyílt törést, miután felhasította az arcom bal felét.

Ja, igen. Itt feltétlenül meg kell még jegyeznem egy nagyon fontos dolgot: Hogy regenerálódni tudunk, nem azt jelenti, hogy a másodpercek töredéke alatt eltűnnek a sebeink. Egy olyan vágásnak, mint a tavalyi, legalább két nap kell. Aztán persze nem marad nyoma, de egy mélyebb vágás napokig éktelenkedhet, és az kinek jó?

Itt rögtön térjünk is vissza kicsit a szívlovásra. Ugye senki nem gondolkodott még azon, miközben a filmekben hasonló jelenetet lát, hogy mi lesz a golyóval?

Már, ha nem megy rajtunk át. Hát most elárulom: azt ugyanúgy ki kell venni, mint egy normális embernél, mert bennünk sem fog felszívódni. Ha meg ott marad, egész életünkben csesztet belülről, szóval, érdemes még regenerálódás előtt kikapni onnan.

A napfénytől pedig nem égünk el, egyszerűen csak zavaró, mivel az idegenek, akiből vagyunk, kicsit másabb csillag alatt születtek, mint mi, földiek. Egész pontosan egy vörös törpe, mely körül egész közel kering a bolygójuk. Ezt még Williamtól tudom, neki Leonard mindent elmesélt

régén ezzel kapcsolatban. Gyakran eszembe jut ő is: Leonard, a szőke hajú mindig elegáns „öreg” vámpír, aki a gonosz ikertestvérével, Alexisszel együtt még az első leszármazottak közé tartozik. Alexis valószínűleg azóta is Leonard nyomában van, hogy a vérét megszerezve

Lucianust feltámassza, és felállítsa azt a sereget, amelytől a Végső Háborúban majd a győzelmet várja.

Újra ez járt a fejemben, miközben végigterültem otthon az ágyamon, hogy megint a plafon bámuljam hosszú ideig, mint mostanában oly sokszor. Gondoltam egyet, és benyúltam az éjjeliszekrényem felső fiókjába, kivettem belőle az apró tárgyat, majd a lámpafényben néztem, ahogy csillog benne a kő. Sosem húzom fel az ujjamra, de mostanában gyakran a kezembe veszem, és nézegetem csak úgy. Ez az egyetlen fizikai dolog, ami megmaradt Williamból... A gyűrű, amit akkor adott nekem, mikor megkérte a kezem.

Éreztem, amint egy meleg könnycsepp gurul le az arcom bal felén. Nem lehet igaz. Már megint bőgök.

Azt mondják, az érzések változhatnak, de az érzelmek sosem. Talán igaz. Fura, de mostanában többet gondolok rá, mint kellene. Az okát viszont képtelen vagyok megmagyarázni.

– Szeretlek – suttogtam a gyűrűnek, majd megpuszítottam, és visszaejtettem az éjjeli fiókjába.

– Lora.. – Felültem az ágyon, és végignéztem a szobán, de senki nem volt ott. Ez a hang...

„Lora? Ezer éve szólítottak így...”

– Van itt valaki? – Kérdeztem, majd füleltem. *„Talán csak hallucináltam az előbb...”* Nem jött felelet, így

elkönyveltem, hogy kezdek bedilizni. Talán a magány az oka...

– Én vagyok – hallottam ismét az ismerős hangot. Felugrottam az ágyból, és a konyha felé igyekeztem. Ott állt, az asztal mellett. Bár így is jól láttam, azért felkattintottam a lámpát, hátha csak egy látomás, mely majd a fény érkezésével szertefoszlik előttem. De nem ment sehova.

– William! – A nyakába ugrottam, és szorítottam magamhoz. Felnéztem varázsos, meleg tekintetébe. – Hogy... kerülsz ide? – Kérdeztem, de alig akartak a szavak megformálódni a nyelvemen. Elmosolyodott, és végigsimított az arcomon.

– Semmit nem változtál – suttogta, mintha csodálkozna azon, hogy én sem öregszem. Lehunytam a szemem, aztán újra felnyitottam. Még mindig ott volt.

– Nem álmodom – mondtam. – Tényleg itt vagy. – William felkuncogott.

– Persze. Persze, hogy itt. Hiányoztál, Lora.

– Te is nekem – mondtam könnyes szemekkel, és újra magamhoz szorítottam.

3.

– Még mindig nem értem, hogy találtál rám.

– Éreztelek téged – mondta nyugodtan. – Éreztem a jelenléted a közelemben. Furcsállom, hogy te az enyémet nem.

– Hát... mostanában sokat gondoltam rád. De nem tudtam, hogy ez azt jelenti, hogy a közelemben vagy – mondtam őszintén. – William elmosolyodott, aztán az asztal lapjára téve a kezét malmozni kezdett. A hideg futkosott a hátamon a helyzettől. Ülünk egymással szemben, mint két idegen.

Hosszú csend után szólaltam meg ismét. – Miért jöttél? Én vagyok az oka? Vagy valami más? – William abbahagyta a malmozást, és felnézett rám.

– Örülök, hogy rád találtam, Lora. Még, ha csak a véletlennek köszönhetem is. – A hangja tartózkodó volt, és kissé rideg. Ez egyáltalán nem tetszett.

– De? – Felsőhajtott, és egy pillanatra félre nézett a hűtőre. Mintha azon vívódna, tényleg elmondja-e.

– Leonardnak nyoma veszett.

– Hogy?!

– Eltűnt, mintha a Föld nyelte volna el. Attól tartunk, talán... – nem fejezte be a mondatot, mégis értettem.

– Alexis! – Sziszegtem dühösen.

– Még nem vagyunk benne biztosak – csitított, de a szemében láttam az ijedséget, és ettől én sem éreztem magam biztonságban.

– Mikor tűnt el?

– Három hónapja. – Lehunytam a szemem. Három hónap, még vámpírmércével is elég sok, ha Alexisről van szó.

– Tudok segíteni? – Kérdeztem, mikor ismét felpillantottam rá.

– Nem tudom – mondta bizonytalanul. – Mindenki őt keresi. Az egész család, mindenki máshol. Én ide jöttem, és egyelőre nyoma sincs, ahogy Alexisnek se. – Megint csend telepedett ránk. Engem eközben két tényező zavart elmondhatatlanul.

Az egyik, hogy: Lehet, hogy mégsem ússzuk meg az Apokalipszist? És a másik: Igaz, hogy húsz év telt el az elválásunk óta, de nekem, mintha csak tegnap lett volna, hogy elbúcsúztunk...

Én még mindig szerettem, viszont ő, mintha már túltette volna magát rajtam. Lehet, hogy talált egy szebb, normálisabb, kedvesebb lányt nálam, és most boldog és szerelmes?

Akaratlanul is felnyögtem. Magamra kellett erőltetnem, hogy ne bőgjem el magam. – Mi a baj? – Kérdezte összevont szemöldökkel. Fájdalmasan elmosolyodtam.

– Semmi – mondtam, és eldöntöttem, hogy pókerarcot veszek fel. – Természetesen segíték megkeresni Lenardot. Tartozom neki ennyivel.

– Lora, nem kell részt venned benne, ha nem akarsz. – Felálltam az asztaltól.

– Már nem így hívnak – mondtam dacosan. – A nevem Lizzy Hope. – William meglepetten nézett rám. – És nem azért segíték, mert Leonard elvárná tőlem, hanem, mert én akarom így. – William felállt, és egy szempillantás alatt előttem termett. Egészen közel hajolva mondta a szavait.

– Emlékeztetlek rá, hogy nem én hagytalak faképnél akkor ott a kocsiban. – Elfintorodtam, és letéptem a

tekintetem az övéről. Tudtam, hogy igaza van, mégis sértődötten fordultam el tőle.

– Kérlek, most menj el. – Mivel válasz sokáig nem érkezett, megfordultam. Tényleg eltűnt.

4.

Mint akin az úthenger nyolcszor átment, úgy éreztem magam üzletnyitás közben. Semmit nem aludtam az éjszaka. Igen, a vámpírok is szoktak és szeretnek aludni. Az agyunk ugyan kicsit másképp működik, mint egy halandó embernek, de pihenésre a miénknek is szüksége van. Másképp mi is ébren álmodnánk, mint abban a régi katonai kísérletben az alanyok.

Az egész napom egy sorscsapás volt egyébként. Mintha Williammel együtt a szerencsétlenség is rám talált volna ismét. Egy nő hisztizni kezdett, mert azt mondtam, a fekete jól áll neki, mert karcsúsítja.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy dagadt vagyok?! – Süvöltötte a képeembe. Aztán meg a beszállító telefonált, hogy csak holnap ér ide az áruval egy közlekedési baleset miatt. Felborítottam az egyik állványt is, így még azzal a több tucat ruhával is kínlódhattam, mire mind a helyére került megint. A pénztárgépem bemondta az unalmast, majdnem szétvertem idegességemben. A hab a tortán pedig az volt, hogy a lakat ripityára tört a kezemben zárás közben.

– Túl feszült vagyok – morogtam bosszúsan, és hagytam a csudába a rácsot. Végül is be van riasztózva. Elhessegettem magam elől William szellemképét, amely a nap minden percében előttem lebegett, és hazaindultam.

A keskeny patakocska feletti hídon sétáltam át éppen, amikor letről hangokat hallottam. Persze, máskor is volt már ilyen. De ezek a hangok túl furcsák voltak ahhoz, hogy

ne járjak utána. Először körülnéztem, van-e ember a közelben, és mikor láttam, hogy kihalt minden, leugrottam a hídról. A víz a combomig felcsapott az amúgy bokáig érő patakban.

– Remek. – Valóban volt valami a sötétben a híd alatt. Vagy valaki. Ott kuporgott a fal tövében, és motyogott. – Hahóóó! Jól van? – Kérdeztem, és lassan közelebb merészkedtem hozzá. Megtorpantam, mikor egy hangosabbat kiáltott, de inkább a fájdalom jelének hatott ez, mint értelmes szónak. *„Az istenért kislány! Mitől félsz? Hiszen vámpír vagy, vagy mi...”* – Futott át rajtam, mielőtt ismét elindultam felé. – Jól van, uram? – Kérdeztem megint, de csak nyögdécselés, sziszegés, értelmetlen motyogás volt a válasz. Összeszedtem magam és egészen közel sétáltam, majd lekuporodtam hozzá.

A haja hosszú volt és csapzott, ápolatlan, akárcsak az egész ember. A szakála is csomókban, szétszakadozott ruhája koszos, mint az arca és a keze. Hosszú körmei alatt fekete kosz.

„Csak egy hajléktalan” – gondoltam szánakozva. – Éhes, uram? – Kérdeztem. Az ötven körüli férfi felnézett rám. Hunyorgott. *„Nyilván nem lát olyan jól a sötétben, min én.”*

– El fog jönni – recsegte torokhangon lassan. Az első értelmes szavak tőle.

– Kicsoda? – Kérdeztem.

– Eljön, és vége lesz a világnak! – Kiabálta, aztán fülsüketítő vihogásba kezdett. Felálltam, és hátráltam tőle, mire ő a korát meghazudtoló gyorsasággal felpattant, és utánam jött. – Négyyszer hagyja még lenyugodni a Napot! Négyyszer! Aztán elhossa az örök sötétséget a Földre! – Elfutottam volna, de szempillantás alatt előttem termett, és a hosszú, koszos körmeit a vállamba mélyesztette. A

lehelete az arcomba vágott. Mintha rohadna belülről, olyan bűzt árasztott. Szemei vérben forogtak, ahogy kidüllesztette őket, miközben sárga fogaival vicsorgott. – Nincs menekvés! – Üvöltötte. – Senkinek nincs menekvés! Nincs rejtekhely, amit meg ne találna!

– Kicsoda?! – Kiáltottam vissza, s magam sem értettem, jelen helyzetben miért az a legfontosabb nekem, hogy tudjam. A fickó abbahagyta a vicsorgást, és úgy nézett rám, akár a sült bolondra. Éreztem, amint a körmeit visszahúzza a húsból.

– Lucianusról beszélek, ostoba liba – mondta, aztán villámgyorsan elengedett, és elszaladt. Képtelen voltam állva maradni. Lerogytam a vízbe és néztem, ahogy a vér a vállamból a patakba folyik.

5.

Először nem tudtam eldönteni, álmodtam-e, vagy valóság volt. Csak, amikor zuhanyozás után a tükörben bámultam a sebeimet döbbsentem rá, hogy tényleg megtörtént. Meg kellett keresnem Williamet, hogy közöljem vele a történeteket, s a sejtéseimet. Még mindig éreztem a jelenlétét, tehát a közelemben kellett lennie.

Mivel az üzletben a saját főnököm voltam, nyugodtan zárva hagyhattam, amíg ennek a végére járok. Ha igaz, amit ez a fickó mondott, az sem biztos, hogy még valaha kinyitok. Vámpír volt, ez nem kétséges, csak azt nem tudtam, melyik oldalon áll. Vagy: vannak itt oldalak egyáltalán? Már magam sem értem. Egy biztos: szemernyit sem fogok aludni –megint–, amíg rá nem találok Williamre.

Felöltöztem, kikaptam az éjjelimből a gyűrűt, a farmerzsebembe dugtam, felvettem a vastagabb kabátom, és nekiindultam az éjszakának. Fogalmam se volt, merre induljak, de a lábam vitt, mintha ő tudná. Amikor elhaladtam az egyik kocsmá előtt, erősebben érzékeltem egy vámpír jelenlétét. Csodálkoztam azon, hogy a hajléktalannak hitt fickóról csak a találkozásunk végén tudtam ezt megállapítani, amikor szédületes sebességgel elrohant.

Mivel vámpírokkal ebben a városban Williamen kívül még nem nagyon találkoztam, úgy gondoltam ő lehet odabenn,

de be se kellett lépnem, mert épp akkor jött ki, amikor megálltam a kocsmá előtt.

– Nem is mondtad, hogy újabban ilyen helyeken búfelejtesz – jegyeztem meg, mikor észre vett.

– Lora, mit csinálsz te itt...

– Az éjszaka közepén? – Vettem ki a szájából a kérdést.

– Hiszen vámpír volnék, nemde? – William komor arca most még merevebbé vált.

– Ez nem vicces. Bajod eshet.

– Nemrég még a segítségemet kérted – emlékeztettem.

– Akkor nem féltettél? – William közelebb jött.

– Igazad van. Ne haragudj. – Magamhoz húztam, majd elővettem a zsebemből a gyűrűt, és az orra alá dugtam. – Még megvan? – Kérdezte meglepve.

– És mindig meg is lesz – feleltem. – Ha te is akarsz. Én még mindig szeretlek téged. Akárhogy is volt... Ha te közben mást találtál, és boldog vagy vele, én akkor is... – Elcsuklott a hangom. A legutolsó, amit szerettem volna, hogy elbögöm magam. Bravó, Lora. Igen. Azt hiszem, most visszaváltoztam a régivé. Lora Jankinsszé.

Meleg nedvességet éreztem az ajkamon. Lehunytam a szemem, és a nyaka köré fontam a karom. Ahogy csókolt, ismét előtörtek bennem az érzelmek, amiket igyekeztem eltemetni magamban az elmúlt húsz évben. Újra égett a tűz. Mindkettőnkben.

6.

El sem akartam hinni, hogy újra egymás karjaiban ébredünk, s hogy a reggel megint együtt köszönt minket, annyi idő után...

De szomorú is egyben, mert van, ami most mindezt beárnyékolja.

– Azt mondta négy napunk van? – Kérdezte William komoran. – Nem tudom elhinni, hogy sikerült neki...

– Talán nincs így. Az a fickó, talán csak... össze-vissza beszélt.

– Sajnos nem.

– Tudod, ki volt?

– Hírmondóknak hívják magukat. Vámpírok, de más tudattal, mint mi. Néhányan vannak csupán a világon. De ők... mindig igazat beszélnek.

– Miért, mik ők? Hogy lettek mások, mint mi?

– Ez is csupán csak mutáció. Érzékenyebbek nálunk, ennyi az egész. Képesek a jövőbe látni, illetve a jövő különböző alternatíváit látni, vagy olyasmit, ami térben egészen messze történik.

– Szóval, akkor ez igaz lehet? Lucianus életre kelhetett? Jön a Világvége? A háború, amiről beszéltél? – William felsóhajtott, aztán magához vont.

– Csak reméljük a legjobbakat, rendben?

– Rendben – mondtam, de belül ijedt voltam és szomorú. Félttem, és féltettem őt is, de többé nem akartam elengedni, bármi történjen is.

A következő két napban már együtt kerestük Leonardot: eredménytelenül. Közben a többiekkel is felvettük a kapcsolatot, de ők sem jutottak semmire. – Semmit nem mondott neked, mielőtt eltűnt? – Kérdeztem Williamtól a második eredménytelen estén. – Egy mondat, egy szó is sokat számíthat.

– Nehogy azt gondold, hogy nem rágtam már át ezerszer az eltűnése előtti napokat, heteket. Hatan tartózkodtunk otthon, mikor megtörtént. Zongorázott, aztán... a dallamok abbamaradtak, Leonard pedig azóta sehol.

– Szóval, otthon. Merrefelé laktatok?

– Egy elhagyatott várban, innen kétszáz mérföldre.

– És Alexis hol volt ekkor? – Kérdeztem.

– Fogalmam sincs. Azóta, hogy téged kimenekítettünk onnan, nem láttuk és nem is hallottunk felőle. A régi rejtékhelyét százszor leellenőriztük, nincs ott.

– Gondolom, a várat és a környékét alaposan átfésültétek.

– Igen, és nem találtunk semmit. – Elgondolkodtam. Ha ez tényleg így van, nagyon kevés az esély rá, hogy megtaláljuk. Ráadásul élve. Mert, ha Alexis elkapta, a vére lecsapolása után aligha hagyta életben...

Borzongás futott végig rajtam. Ha Leonardnak vége, és Alexis feltámasztotta Lucianust, a sereget is fel fogja állítani, ez nem kétséges. – És már csak két napunk maradt...

– De, semmi előjele nincs annak, hogy Világvége lesz! – Mondtam dühösen. Felpattantam William mellől, és felalá

járkáltam a nappaliban. Elviselhetlenné kezdett válni ez a tehetetlenség.

– Nem is lesz, Lora. *„Arról a napról és óráról pedig senki nem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.”* Emlékszel? Ha a Hírmondó nem létezne, még ennyit se tudhatnánk most...

– Ne mondd ezt, William... – nyögtem elkeseredve, és leroskadtam mellé.

– Sajnálom – suttogta, és magához húzott.

– Én is sajnálom. Sajnálom, hogy akkor ott hagytalak...

– William az állam alá tette a kezét, és kényszerített, hogy mélybarna szemébe nézzek.

– Szeretlek, Lora Jankins. És ezen, még egy Apokalipszis sem változtathat. – Elsírtam magam.

Fene a Világvégékbbe!

7.

Amikor az utolsó eredménytelen reggel is ránk köszöntött – legalábbis, ha a Hírmondó tényleg igazat szólt – teljes kétségbeesés lett úrrá rajtam. Nem akartam William előtt kimutatni, megígértem neki, hogy erős leszek, bármi történjen is.

De nem is óhajtottam tovább tétlenül ülni. Elhatároztam, hogy más úton fogom Leonardot megtalálni. Létezik egy

könyv, amelyet a Vatikánban őriznek, de a szomszéd városban is van egy másolat belőle. Ezt még Magdalénától tudom.

„Elhagyottak igéi” a címe, és meglepően részletes információkkal szolgál a régi idők vámpírjairól. Magdaléna elárulta a könyv helyét, és elmondta, hogy ha tényleg mindent tudni szeretnék a vámpírokról, olvassam el. Viszont a lelkemre kötötte, hogy senkinek ne beszéljek róla, még Williamnek se. Akkor nem akartam tudni erről a könyvről, de most úgy éreztem, adhatok neki egy esélyt. Más már úgyse maradt.

Amíg William bevásárolt, beültem a kocsiba, és teljes gázzal száguldottam át a szomszédos városba. A könyvtár alagsorában bukkantam rá a könyvre, ahová csak úgy ledobálják a régi, nem keresett szövegeket.

– *„Igék arra az esetre, ha el akarsz bújni egy elhagyott (vámpír) elől.”* – Olvastam a könyv tartalmában. – *„Igék arra az esetre, ha attól tartasz, hogy megtámad egy elhagyott (vámpír). Igék arra az esetre, ha...”* Ez sem az,

ez sem...– Végül megtaláltam. – „*Igék arra az esetre, ha meg akarsz találni egy elhagyottat (vámpírt).*” Ez az! – Fellapoztam a megadott oldalszámot, de nagyot kellett csalódnom. Maguk az igék ugyanis olyan nyelven íródtak, amit én nem ismertem. – Csupa krikosz–krakosz az egész... – motyogtam bosszúsan. – Muszáj lesz segítséget kérnem. – Előkaptam a telefonom, és több képet is csináltam az oldalról, mivel a lenti könyveket már nem adják ki senkinek.

Szélesebesen rohantam haza Williamhez, aki egyáltalán nem volt elragadtatva a szó nélküli lelépésemtől. De

mielőtt bármit is mondhatott volna, a szájára tettem az ujjam, és a szeme elé tartottam a telefonom. – Ezt látnod kell! – Megnézte, aztán elfehéredve pillantott rám.

– Honnan tudtál erről a könyvről?!

– Magdalénától. Egyszer megemlítette, még a kastélyban. Miért? – William idegesen végigsimított fényes, barna haján.

– Ez nem lehet igaz...

– Mi a baj? – Kérdeztem aggódva. William szeme villámokat szórt.

– Magdaléna, ő a baj! Ezt a könyvet rég meg kellett volna semmisítenie!

– Mi? Beszélj érthetőbben, kérlek! – Megvártam, míg összeszedi a gondolatait. Kezdtem már sejteni, Magdaléna miért kötötte anno a lelkemre, hogy tartsam titokban ezt...

– Magdaléna dolga volt megsemmisíteni az ókori harcok után – magyarázta. – És ő azt állította, meg is tette! De úgy tűnik, hazudott!

– Miért kellett megsemmisítenie?

– Ez a könyv veszélyes ránk nézve. Minden benne van, amivel egy vámpírt irányítani lehet, és amit egy vámpírról csak tudni érdemes! A tudás pedig hatalom. Nem lett

volna szabad, hogy emberkézbe kerüljön, és most mégis ott van!

– Várj, hiszen ez csak másolat – csitítottam. – Mi van, ha az eredetit tényleg megsemmisítette? Ezt pedig a tudta nélkül lemásolta valaki még előtte? Bár... azt is mondta, hogy az eredetijét a Vatikán őrzi... Uhhh... – A tenyerembe temettem az arcom. William dühöngött.

– Magdaléna átvert bennünket! Elárult minket, és Leonardot is!

– Ez azt jelentheti, hogy...

– Hogy nagyon is tudja, hol van, csak nem árulja el!

8.

Gyönyörű volt most is, és erős erotikus kisugárzással bírt, akárcsak húsz évvel ezelőtt, mikor megismertem. És ő sem változott semmit. Hosszú farmert viselt – egész kecsesnek tűnt benne – és elől mélyen kivágott piros blúzt. Hosszú, sötét hullámos haja a derekát verdeste, cseresznye ajkait meglepve csücsörítgette, mikor megérkezett.

– Valami baj van talán, hogy ilyen sürgősen ide rendeltél? – Kérdezte Williamtól. Engem csak egyetlen hosszú pillantásra méltatott, nem többre.

– Azt majd te megmondod – felelte komoran William.

– Nem értelek, kedvesem – sóhajtotta a mesebeli szépségű nő, és odébb libegett mellőlünk, majd behuppant a karosszékbe.

– A könyvről beszélek, Magdaléna – világosította fel William. – „Elhagyottak igéi” a címe. Ez az a könyv, amit még az ókorban meg kellett volna semmisítened. Így már rémlik? – Kérdezte, miközben Magdaléna elé tartotta a

telefonom. A nő mereven bámulta a képet rajta, és mielőtt válaszolt, vetett felém egy elég gyilkos pillantást.

– De hiszen megsemmisítettem. Nem értem... talán még az előtt lemásolhatták, hogy...

– Lehetetlen – vágott a szavába William. – Amíg téged vártunk, Lora visszament a könyvtárba, és megnézte a kiadás dátumát. 1978-as. Ezt hogyan magyarázod?

– Na és? Ez még nem jelent semmit! – Csattant fel a nő, és egy legyintéssel eltolta maga elől William kezét, s ezzel

együtt a telefont is. – Valamikor régen lemásolták, aztán újra, meg újra kiadták, ennyi!

– Azt is tudom, hogy az eredetijét a Vatikánban őrzik! Te magad mondtad el Lorának húsz éve! – Magdaléna hunyorogva nézett rám.

– Hazudik – sziszegte.

– Bárhogy is nézzük, a te dolgod volt elpusztítani, de nem tetted meg! Elárultál minket, és veszélybe sodortad a népünket!

– Engem csak ne oktass ki kisfiam! – Üvöltötte Magdaléna dühösen, és felpattant a karosszékből. – A te nyamvadt kis hatvanöt évesem semmi az én kétezremhez, világos?! Volt idő, mikor az ilyen kis pondrókat ettem meg reggelire, mint te vagy! Többet megéltem és több dolgot láttam, mint te valaha is fogsz! – Szájtátva bámultam rá. *Kétezer év?!*

– Honnan tudhatnám ezek után, hogy tényleg minden úgy volt, ahogy te azt elmesélted? – Vágott vissza William.

– Az egész... élettörténeted lehet, hogy csak egy nagy hazugság! – Magdaléna egy percig csak nézte komoran Williamet, aztán felvihogott.

– William... te még mindig nem tudod, ki vagyok, igaz? – Kérdezte erőltetett vigyorral az arcán. – Még mindig nem érzed a súlyát. Ugye? – William dühösen fújta egyet, de nem szólt, inkább karba tett kézzel az ablakhoz sétált. Magdaléna elégedett pillantással nyugtázta ezt. – Neki elmondtad már? – Kérdezte William háta közepét bámulva, miközben a fejével felém bökött. William nem szólt, csak nemet intett, miközben kifelé bámult az ablakon. – Akkor épp itt az ideje. Ha visszafogadtad a családba, és velünk is marad, neki is tudnia kell róla. Leonard után én vagyok a rangidős, tehát eszerint kell eljárni.

– Még Leonard a vezetőnk, nem te – morogta William hátra sem nézve.

– Ideiglenesen most én vagyok – világosította fel Magdaléna. – És ha Leonard nem kerül elő, én is maradok. Most mennem kell. – Az ajtóhoz sétált, de mielőtt eltűnt, még egyszer visszanézett. – Vigyázzatok egymásra.

9.

Hosszú csend telepedett közénk, miután Magdaléna elment. Folyamatosan azon a kétezer éven járt az eszem, amit emlegettek.

– Sajnálom – szólalt meg végül William, és átölelt.

– Mit?

– Hogy belerángattalak ebbe az egészbe. Nem kellett volna. A legjobban úgy védhetnélek meg, ha...

– Ha mi? – Kérdeztem gyanakvón. – Mi van Magdalénával? Mit kell tudnom róla? És... uhhh... komolyan kétezer éves?!

– Lora, talán az lenne a legjobb, ha tényleg kimaradnál ebből... Maradj itt a házában, és zárkózz be. És ne engedj be senkit, amíg véget nem ér ez az egész...

– William! Ne tedd ezt! Most már nem szállok ki, érted? És egyébként is! Szerinted itt biztonságban leszek, ha jön a háború?!

– Akkor menj fel a hegyekbe! Vigyél élelmet és ivóvizet, meg takarókat, és... – megmarkoltam a karját, és szigorúan néztem rá.

– Tudni akarom, mit titkoltok előlem! Érted? Igenis tartozol ennyivel! Csak így segíthetek abban, hogy több esélyünk legyen a túlélésre!

– Már nem számít, hát nem érted?! – Kiáltotta dühösen. – Itt se te, se én, se senki más nem számít az ős-öregeken kívül!

– Ős-öregek? – Kérdeztem értetlenül, és most már igazán idegesített, hogy még inkább homály van előttem.

– Igen – mondta már valamivel halkabban. – Mint Leonard, vagy Barszabbász. Vagy Magdaléna.

– Oké – mondtam, aztán felültem az ágyra. – Akkor hallgatlak. – William fájdalmas mosollyal nyugtázta, hogy nincs választása.

10.

– Valamikor nagyon régen, élt egy ember, aki az oltalma alá vette az összes vámpírt. Igazán csak tizenketten lettek hűségesek hozzá, de rengeteg csodálója, követője akadt. Ő tudta, hogy a vámpírok miért léteznek, és, hogy nem a mutáció teszi őket gonosszá, hanem a döntéseik, s a cselekedeteik.

Az, hogy jók akarunk-e lenni, vagy rosszak, a saját döntésünk. És miután döntöttünk, aszerint is élünk. Ez az ember, akit hívjunk most... mondjuk Samnek, megmutatta a világnak, hogy ezek a félig emberi lények milyen csodákra is képesek, még hozzá saját magát feláldozva ezzel. Mert ő is az volt. Egy vámpír. Ő erősebb idegen génekkel rendelkezett, mint más vámpírok, ugyanúgy, mint Magdaléna, Barszabbász, Leonard, vagy Alexis, mivel ők mind közvetlen leszármazottak. Egyenes vérvonalúak. De mind közül Sam rendelkezett a legerősebb génekkel, és így a képességeit nem csak önmagára, de másokra is ki tudta vetíteni.

– Milyen képességeit?

– Mondjuk a regenerálódást – felelte. – Ha valaki ejt rajtad egy mélyebb vágást, napokba telik, mire eltűnik, igaz?

– Így van.

– Nos, a közvetlen leszármazottaknál ez pár perc csupán. Sam képes volt kivetíteni ezt a képességét másokra is, vagyis: meggyógyította őket percek alatt, elég volt, ha

csak hozzájuk ért, vagy erősen rá koncentrált. És sok, nagyon sok embert meggyógyított így, Lora. A vak megint látott, a béna ismét járt. Igazi csodának hitték őt, ő pedig ezt kihasználta, hogy a jó irányba terelje az embereket. Beszédeket mondott nekik, tanította őket. Mert már akkor tudta, hogy eljön a háború az ember, és vámpír számára egyaránt. Óva intette őket a gonoszságtól, mert aki nem érdemli meg, nem is fogja túlélni azt.

– William... ez a Sam, nagyon emlékeztet engem valakire... – mondtam aggodalmasan. William almosolyodott.

– Egyszer megkérdezted tőlem, emlékszel? Hogy Jézus is vámpír volt–e.

– Mondd, hogy nem...

– Manapság, ha az ember meghallja a vámpír szót, rögtön egy vérszívó vadállat jut az eszébe róla. De ezt a szót, hogy „vámpír” nem mi, az emberek ragasztották ránk. Mi az igazi nevünkön Elhagyottak vagyunk. Mert megalkottak egyszer régen, aztán magunkra hagytak bennünket. De a sorsunk nekünk is meg van írva, mint mindenki másnak.

– Azt mondtad, Jézus Isten fia.

– És nem is hazudtam. Mi mindannyian az Ő teremtményei vagyunk. Jézus is az. Csak neki megadatott, ami másnak nem. Elég egy icipici génmódosulás, és máris különlegesebb vagy a többieknél. Lásd a Hírmondókat.

– Ez nekem sok – mondtam könnybe lábadt szemmel, és átöleltem, ő pedig megsimította a fejem.

– Nyugodj meg, Lora. Ha egészen át szeretnéd látni, mi történik körülötted, és mire számíthatsz, most már muszáj meghallgatnod, és megértened engem. – Kibontakoztam

a karjaiból, és letöröltem a könnyeim. Úgy éreztem magam, mint aki egy rémálomba csöppent bele. Megint.

De igaza volt. Én több vagyok egy embernél, és ezt nem csak neki, de magamnak is be kell bizonyítanom.

– Rendben, folytasd – mondtam aztán. – Kész vagyok rá.

– Helyes. Tehát Jézus, és az ő tanítványai a kulcsfigurák A Végső Háborúban. Mert, ha nekik bajuk esik, mi sem leszünk védelem alatt, és akkor nem is győzhetünk. A történetét, mint mindenki, te is ismered. Persze, nem minden apró részlet igaz belőle.

– Mi az, ami igaz? A keresztre feszítés?

– Igen.

– Longinus lándzsája? A szenvedései?

– Az is.

– És a feltámadása?

– Mint tudod, a vámpírokat csak egyféleképpen lehet megölni. Ha levágják a fejüket.

– Igen, tudom. Ez azt jelenti, hogy Jézus meg se halt, igaz?

– Igen is, meg nem is – felelte. – Igaz, hogy megállt benne az élet, mert túl sok sebet kapott, de csak addig, amíg a teste ismét képes volt regenerálódni. De aztán... kénytelen volt elbujdokolni, nehogy az ördög fiának bélyegezzék. Csak a tanítványai előtt mutatkozott, és meghagyta nekik, hogy egy ideig folytassák nélküle, amit ő elkezdett. Aztán, ha eljön az idő visszatér.

– Miért fontos, hogy életben legyenek? Miért csak velük győzhetünk?

– Mert csak ők együtt, tizenhárman képesek azt az energiát létrehozni, amely elég kitartást biztosít majd. Olyasmi ez, mint egy védőburok, de csak azokat védi,

akiknek a szelleme, a lelke pozitív energiával van telítve, vagyis: csak a jókat.

– Ohh... így lesz tehát kiválogatva a jó és a rossz – merengtem. – Hihetetlen. De akkor mi is életben maradhatunk, nem? Hiszen, mi sem vagyunk gonoszok.

– Ezt nem a mi dolgunk megítélni, Lora. Sokan gondolják magukról, hogy jók. De a végén majd kiderül, hogy tévedtek. – Összeszorult a szívem. Hiszen én is gyilkoltam régen. Ártatlan embert is öltem. Mitől lennék akkor jó? Szomorúan felsóhajtottam.

– És Magdaléna? Róla még mindig nem meséltél – mondtam aztán, elhessegetve a fejem felett gyülekező viharfelhőket.

– A neve Mária Magdaléna, vagy Mária Magdolna.

– Na ne...

– Bizony, ő az, akiről a Biblia is ír. És a tizenkét apostol egyike.

– Mi? Az nem lehet... hiszen azok mind férfiak voltak. – William gúnyos fintort küldött felém. Elbizonytalanodtam. – Vagy nem?

– Az apostolneve János. Muszáj volt férfinak mutatkoznia a többiek előtt, mert akkoriban... tudod, mások voltak a szokásjogok, mint ma. A többi apostol, és Jézus persze tudták, hogy kicsoda, de az emberek nem. Miattuk kellett az álca.

– Uhh... ez már tényleg sok – mondtam, és a tenyerembe temettem az arcom. – A hab a tortán már csak az lenne, ha kiderülne, hogy igaz, amit egyesek ma állítanak róla és Jézusról. Tudod... Hogy szerelmesek voltak.

– Igazuk van – mondta William, én pedig kínomban elnevettem magam. – Azt hiszem, most már mindent tudsz.

– Ennyi elég is – motyogtam, és átöleltem. – Több is, mint amit most képes vagyok feldolgozni. De nem értem,

miért harcoltatok Lucianus feltámadása ellen, ha egyszer úgyis be kellett, hogy következzen. Hiszen az Apokalipszis elkerülhetetlen, nem igaz?

– Úgy van, elkerülhetetlen – értett egyet. – De miért ne toljuk ki időben, ha lehet? Hiszen minden óra és perc ajándék, míg itt nincs a vég. De most úgy tűnik, kettő apostollal kevesebben leszünk, sajnos...

– Azzal a könyvvel az volt a célom, hogy Leonardot megtaláljuk – mondtam. – De nem tudom, milyen nyelven íródtak az igék, és anélkül nem megy.

– Azt a könyvet maga Jézus írta. De rossz kezekbe került, és emiatt sokat szenvedtek az Elhagyottak.

– Jézus? Akkor ez...

– Arámi nyelven van. És csak Magdaléna tudja elolvasni.

– És a többiek? A többi apostol?

– Ők nem ismerik ezt a nyelvet. Magdaléna pedig már nem a mi oldalunkon áll.

– Most mit fogunk tenni? – Kérdeztem kétségbeesve. William aggodalmas pillantást vetett rám, és ettől még jobban megrémültem. – Hol vannak a többiek? Úgy értem, a többi apostol. Hol vannak most?

– Hárman a mi családuknak tagjai. A többiek és Jézus, Megiddóban lesznek, ha eljön az idő.

– De már nem maradt időnk! Ez az utolsó nap. Ha Leonard nem kerül elő, és a tíz apostol, és Jézus energiája nem lesz elég a védelemhez, akkor...

– Akkor elvesztünk.

11.

Mi is oda utaztunk. Teljes lényemet átjárta a vámpírlét, és úgy éreztem, felkészültem a csatára. Ott kellett lennem. Tudnom kellett, hogy érdemes volt–e idáig élnem. Eltökélt voltam, és éreztem: már nem az a Lora Jankins vagyok, aki eddig. Egy teljesen más nő állt ott, Megiddo romjai mellett. Egy igazi vámpír nő, aki kész volt meghalni.

William kezét fogtam. Egymás mellett álltunk terpeszben, a felkelő Nap vörös fényében fürödve, és a messzeséget bámultuk. Ott már felsorakoztak páran, de mi nem mozdultunk.

– Leonard melyik? – Kérdeztem halkán.

– Lukács.

– Szerinted itt lesz?

– Remélem.

– És Barszabbász? Ő melyik?

– Bertalan.

– Ki a harmadik?

– Magdaléna.

– Hát persze... – Megjelentek mellettünk ketten. Nem láttam még őket ezelőtt. Az egyik farmerba és pólóba öltözve, fekete haja hátra fésülve. A másik rövidnadrágot és atlétát viselt, aranyszőke haja a vállát verdeste.

– Simon és Fülöp – súgta oda William. Nemsokára Barszabbász, azaz Bertalan is megjelent. Közben velünk szemben egy hosszú „lánc” keletkezett a messzeségben.

– Ez csak a sor eleje – figyelmeztetett William. – Ha összegyűlik a bibliai szám, a kétszáz milliós sereg, akkor

elkezdődik. – Nagyot nyeltem. Kétszáz millió még fűszáלבól is sok. A Nap feljebb kúszott az égen, de amint a fénye erősödni és melegíteni kezdhetett volna, egy nagy, igen sötét felhő úszott elé. Tüzetesebben megnéztem. Ez a felhő feltűnően szabályos volt...

– Istenem... – nyögtem, mikor rájöttem, hogy ez a nagy és sötét felhő valójában egy úrhajó.

– Megjöttek a többiek – suttogta William. – Balra, aztán jobbra pillantottam. Huszonketten voltunk.

– Itt van a tíz? – Kérdeztem. William bólintott. – És Jézus?

– Balra a hatodik – felelte. – De ne nézd túl feltűnően – tette még hozzá, mintha a szándékaimban olvasna. – Nem szereti, ha bámulják. – Lopva odapillantottam. Fiatal volt, mint mi vámpírok mindannyian, ő is a harmincas éveiben járt. Hosszú, fényes barna haja lófarokban volt összefogva, és a háta közepéig lelógott. Egyszerű pólót és nadrágot viselt. A szakálla... nos, tipikus. És női szemmel nézve, még egész jóképű is. Elmosolyodtam az orrom alatt, aztán visszanéztem magam elé.

– Hol volt eddig? – Kérdeztem. William halkán felkuncogott.

– Mindenhol. – Visszanéztem az úrhajóra. Mozdulatlanul, és hangtalanul lebegett az előttünk lévő ember alkotta lánc felett. Megszorítottam William kezét. – Ne félj – suttogta. – Bíz magadban, és a többiekben.

„Oké” – gondoltam, de most képtelen voltam a beszédre. Mintha az ég is háborúra készülne, viharfelhők kezdtek el gyülekezni felettünk. Csak percek múlva szólaltam meg ismét. A hátunk mögött már egy egész tömeg állt.

– Leonard már nem fog jönni, ugye? – William szomorúan rám pillantott, de nem felelt. Valószínűleg már lemondott róla. Ahogy Magdalénáról is. – Mi mennyien

leszünk? – Kérdeztem, miután újabbak csatlakoztak hozzánk.

– Amennyi az elpecsételtek száma.

– Száznegyvennégy ezer? – Kérdeztem bizonytalanul. William bólintott. Még jó, hogy a nagyanyám folyton azzal nyaggatott, hogy olvassam el a Bibliát. Most azt hiszem, áldottam érte, még, ha nem is minden szó igaz belőle. – Júdás melyikük? Az Iskarióti.

– Balra a második. – Odanéztem. Hosszú, fekete haja lófarokba fogva, arca csupasz, fiatalos. Vastag, fekete szemöldök alatt nagy, égszínkék szemek. Kifejezetten jóképű fickó. Visszanéztem Williamre.

– Igaz, hogy... tudod, amit a Biblia ír róla. A harminc ezüstpénz, meg minden... – William elmosolyodott.

– Igaz, de meg volt rendezve. Jézus kérésére. Túl sok volt már a jóból... úgyhogy meg kellett állítani. – Naná. Értettem én...

Negyed óra múlva meglett a létszámunk. Szemben még mindig csak egy sort állt, de mivel mögéjük nem láttam bármilyen éles is a szemem, nem tudhattam, hány ilyen sor lehet még...

„Kétszázmillió száznegyvennégy ezer ellen nem valami jó arány” – gondoltam szomorúan, de megpróbáltam a lehetetlent: bízni.

– Itt van Lucianus Belzebubbal és Azazellel az oldalán – hallottam bal felől egy meglepően nyugodt, bársonyos hangot. Ő volt. A Megváltó.

Valóban ott voltak hárman egyik pillanatról a másikra az emberek alkotta lánc előtt jó pár méterrel. A középső lehetett Lucianus. Innen is jól láttam, milyen ijesztő és förtelmes a külseje. Arca sötét a gonoszságtól és a dühtől. Kidülledő szemei vörösek, félelmet, borzongást keltőek. Hosszú karján az ujjai hegyes karmokban végződnek.

Legalább fél méterrel magasabb lehetett a többeknél. S most még olyasmit is láttam, amit ezelőtt sosem: a szemfogai hosszúak voltak, akár a filmekben a vámpíroknak.

– Azazel és Belzebub? – Pillantottam Williamre.

– Vagy Alexis és Oliver. A másik nevükön – felelte. Miért is nem voltam meglepve?

Alexist már jól ismertem: ugyanúgy nézett ki, mint Leonard, csak a hosszú, szőke haját kiengedve hordta, ellentétben a testvérével. Oliver sem volt már idegen a számomra: ezt a ronda, sebhelyes pofát bárhol felismerném. Hangosabban sóhajtottam fel, mint illett volna. Lehunytam a szemem, aztán vissza felpillantottam az ellenségre. Még két hatalmas úrhajó jelent meg felettük. Aztán még négy.

– Megjött a sereg – hallottam ismét a magabiztos, bársonyos hangot. A hideg futkosott a hátamon.

– Kezdődik. – Az egyik pillanatban még ezt hallottam William szájából, a másikban már száznegyvennégy ezer harcos üvöltését. Felszökött az adrenalin szintem az

egekbe, és én is üvölteni kezdtem. Megindultunk előre teljes rohammal, de ugyanígy tett az ellenség is szemből.

12.

Az ütközés pillanatában azt gondoltam, ez volt az utolsó reggelem ebben az életben, és ezen a Földön, és a tegnapi volt az utolsó este, amit Williammel tölthettem el kettesben, a szerelem tüzeiben égve.

Akkora zűrzavar támadt körülöttem, bármerre is néztem, hogy azt gondoltam, talán nem is az ellenséget semmisítem a káoszban, hanem a mellettem állókat. Ettől megrémültem, de csak addig a pillanatig, amíg felfedeztem a bibliai szó jelentését: „*Elpecsételtek*”.

Világított a homlokukon a jel, a Williamén is, és – bíztam benne, hogy – az enyémen is. Egy háromszög egy körben, benne egy szemmel. Ez volt tehát az elpecsételtek jele. Eddig azt hittem, ez a szabadkőműveseké...

Minden félelmem eltűnt. Soha ilyen magabiztosnak és bátornak nem éreztem magam, és reméltem, hogy ez így is marad a halálom pillanatáig. Az úrhajók továbbra is mozdulatlanul lebegtek a talaj felett, de tisztán láttam, ahogy ontják magukból a „katonákat”.

Nem csak földiek harcoltak. Idegenek is voltak köztük, és nagyon hasonlítottak Lucianusra, aki most Vele, a Megváltóval harcolt. Ennek bizonyára így kell lennie.

Ugyanígy a mellettünk álló tíz apostol is kivált, és a Lucianushoz hasonlóakkal vették fel a küzdelmet, akik hosszú karmaikkal hadonászva, szemfogaikat vicsorgatva támadtak rájuk.

Hirtelen az ég is pokollá vált: égzengés és villámlás tetézte a csatazajt, majd zuhogó eső áztatott bennünket, és

alattunk a talajt rövid időn belül sártengerré változtatta, de szinte észre sem vettük. Magam is elcsodálkoztam azon, hogy hány ellenséget vagyok képes elpusztítani pár percen belül. A letépett fejek repkedtek a levegőben, a hozzájuk tartozó testek pedig élettelenül nyaklottak a füves sárba. Végig próbáltam William mellett maradni, de nem egyszer szem elől tévesztettem, és mindannyiszor dühödten, fejvesztve kaszaboltam az ellenséget, amíg meg nem leltem ismét. Úgy vettem észre, ő is rajtam tartja a szemét: a hátam mögött épp egy fejet tépett le, mikor megfordultam. Valószínűleg megmentette az életem.

Mivel nem csak vámpírok és idegenek ellen harcoltunk, hanem egyszerű, hétköznapi emberek ellen is, akik már életük elejétől a gonoszt szolgálták, kicsit könnyebb dolgunk volt, mint azt először gondoltam. Őket a másodperc tört része alatt ki lehetett végezni. Törékenyek, gyengék, és sokkal butábbak, mint mi. Még a kard, és a fegyver sem védheti meg őket ellenünk. Persze, tisztában voltak azzal, hogy a fejükre kell pályázniuk, ezért sokan kardokkal támadtak. Néhányan „bumeráanggal” is, ami egy dobással levágja a fejet, aztán visszatér hozzájuk.

Amikor a több századik emberen is túl voltam, magamnál hagytam két pengeéles katanát. Miért is ne könnyítsem meg a dolgom, ha megtehetem?

William csodálkozó, és elismerő pillantásokat szórt felém, mikor meglátott, kezemben a két szamuráj karddal. Büszkén vigyorogtam vissza rá, de csak ennyire volt idő.

13.

Végtelen hosszú időnek tűnt, amíg jócskán megfogyatkoztak. De nem csak ők: közülünk is sokan odavesztek. Amerre csak elláttam, mindenütt holttestek, az eső pedig folyamatosan zuhogott ránk, mintha a rengeteg vérrel együtt minket is el akarna mosni.

Az úrhajók már régen eltűntek: ők csak a sereget szállították, és ha mégis a Gonosz győzne: hát, akkor mindegy, visszajönnek–e, vagy sem. Ha a Gonosz győz, ez a háború csak a kezdet. A többi még utána jön. A Föld leigázása, a sötét korszak kezdete, az emberek szinte teljes kiirtása, és a Gonosz uralma úgy... meddig is? Ja, igen. Örökre.

Hihetnénk azt, hogy, ha most a jók győznek, akkor a Föld lakói semmit nem éreznek majd meg abból, ami itt történt, és élhetik tovább az életüket úgy, ahogy eddig. Tévedés.

Majd Ő, a Megváltó választja ki azokat, akik új életet kezdenek itt a Földön. A többieknek menniük kell. Hogy hová? Nos, akad még üres bolygó biztosan ebben a hatalmas Világegyetemben...

Williamre pillantottam. Csupa vér és sár mindene. Remélem, ez nem mind az ő vére. Az amúgy fényes,

barna haja most csapzott, és ragacsos. Az enyém is. Tincsekben lóg le a fejemről, mint valami tömegesen halott gilisztacsalád. A ruhám szakadozott, egy csomó sérülést szereztem már, igen mély sebeket is, és

csodálkozom, milyen gyorsan forrnak most össze. És mindig újabbak keletkeznek rajtam.

A két katana még mindig nálam: nyiszálom a fejeket, és már nem érdekel, ki ember, ki vámpír. Mindegyiknek a fejét veszem. Az idegenekkel szerencsére nem kellett foglalkoznunk, hiszen most pont annyian vannak, mint az apostolok. Kettőt már megöltek belőlük.

Leonard már biztosan halott, különben rég itt lenne. Alexis még harcol, de ő is csupa seb. William most kiszúrta magának: valószínűleg Leonard miatt ő akar végezni vele.

„*Vigyázz magadra William, kérlek!*” – Üvöltöttem felé gondolatban, miközben megbotlottam, és majdnem orra estem egy fejben.

Ez a ronda, sebhelyes pofa ismerősnek tűnt. Fennakadt szemekkel bámult rám. Akkorát rúgtam bele, amekkorát csak tudtam. „*Rohadj meg, Oliver!*” Most pont oda került, ahol a helye van.

Az arányokból ítélve több, mint a fele sereg emberből állt. Talán a háromnegyede is. Istenem, de sok a gonosz ember!

Gondolkoztam, mennyi lehet még a kétszázmillióból. Mennyi ideje is harcolunk már? Három napja? Közben kénytelenek voltunk inni a vérükből is. Kellott az erő.

Mivel ember már nem sok maradt – akiket, valahogy az idegenek táplálhatnak folyamatosan, ha ilyen jól bírják étlen–szomjan – gyanítottam, hogy majd’ a

háromnegyedének annyi. És mi? Mi mennyien lehetünk még? Jó ideje nem találkoztam már olyannal Williamen kívül, akinek ott a jel a homlokán. Kezdtém kicsit aggódni, de továbbra is keményen küzdöttem.

14.

A hetedik napon ért véget. A hetedik napon Isten is megpihent, és nekünk is megadatott, hogy ezt megtehezzük.

Williamet tegnap majdnem elveszítettem. Ha Barszabbász nem védi meg, vége lett volna. Magdaléna a negyedik napon bukkant fel. Ott volt a jel a homlokán, tehát nem árult el minket. A háború végén elmondta, miért nem kerülhetett elő Leonard a könyv segítségével, és azt is, miért nem semmisítette meg egykor az írást. Mire ráakadt Leonardra, már halott volt, azután fel kellett vennie a Megváltóval a kapcsolatot, aki hallgatásra intette mindannyiunk érdekében. Különben Ő volt az oka annak is, hogy a könyv nem pusztult el. Szerinte az embereknek joguk van ahhoz, hogy tudjanak rólunk. És Magdaléna követi az Ő szavát, mint mi mindannyian...

Miután Alexis feltámasztotta Lucianust, az azonnal felvette a kapcsolatot a fajtársaival, és jelzett nekik, hogy itt az idő a Föld elfoglalására. Már tudom, miért kellett Lucianus ahhoz, hogy az idegenek megjelenjenek, és elkezdődhessen a háború. Mert nélküle egész egyszerűen nem találtak volna ide. Mivel egyedül Lucianus maradt meg az egykori „csapatból”, azokból, akik megalkottak

minket, vámpírokat, egyedül ő volt képes arra, hogy idevezesse a fajtársait.

Talán, ha előbb találtuk volna meg Lucianust, mint Alexis, akkor ez az egész elkerülhető lett volna...

De mindez már nem számít. Csak az, hogy győztünk, és a háború véget ért. Az egyik úrhajó visszajött, de aztán elment. Értékelem bennük, hogy belátták, és elfogadták a vereséget. A Megváltó mondta ki először, hogy:

– Győztünk! – Miközben lehunyta a szemét, és széttárt karokkal az ég felé fordította az arcát.

Reggel az eső is elállt végre. Annyi előnye volt, hogy lemosta rólunk a halál bűzét, és a vért. Addig folyamatosan ömlött az égből, reggel viszont, mint amit lekapcsoltak, elállt. Ma már talán kisüt a Nap is. Egy hete nem láttuk az összefüggő felhőzet miatt, ami mintha most szakadozna.

Amikor a Megváltó megszólalt, hatalmas örömujjongás tört ki. Negyven ezren maradtunk a száznegyvennégy ezerből. Az apostolok végig kivetítették ránk a védelmet, mint utólag kiderült. Hát ezért gyógyultak most gyorsabban a sebeim, mint szoktak. Ők is képesek arra, amire Jézus, persze nem akkora mértékben. Még úgy sem, ha együttesen használják.

A Megváltó azonnal a súlyosabb sebesültekhez sietett, hogy mielőbb „helyre hozza” őket. A harc alatt is megmentett sok vámpírt, de nem juthatott ideje mindenkire: ő és az apostolok öt napig harcoltak az idegenekkel, mire mindegyikkel végeztek. Fogalmam sincs, honnan jöttek ezek a lények, de egy biztos: marha szívósak. Ha nem foglalták volna le őket nem, hogy

ennyien se lennénk, de egyenesen lemeszároltak volna bennünket.

Mivel az itt elhullottakon kívül csak páran maradtak még a fajból, nem hiszem, hogy megint próbálkozni fognak. Ők már kihalásra vannak ítélve. El kell fogadniuk.

Az apostolok is segítettek a gyógyításban, együttes erővel. Nekem az első dolgom az volt, hogy Williamet magamhoz szorítsam.

Fogalmam sincs, mennyi ideig öleltük egymást ott a rengeteg holttest között a mocsokban, véresen és csatakosan, de soha jobban nem esett az érintése, és az, hogy érezhetem őt megint.

– Vége – suttogta, én pedig elsírtam magam.